

EL NAS

Una vegada hi havia un rei que tenia el nas com una patata. Com una patata grossa, una patata més grossa que un meló. A més, aquest rei tenia orelles amples com fulles d'enciam i les galtes roges com les d'un jugaire de rugbi després d'un partit. També li mancaven cabells i havia de portar ulleres molt espesses per llegir el seu correu. No era pas un rei gaire bonic i, de fet, no li agradava gens ser fotografiat. Sempre s'amagava darrere d'un ministre o d'una de les infermeres que li curaven els mals de panxa. Sí, perquè també tenia la panxa fràgil.

Aquest rei es deia Benvolgut i era del mas Puigventós, que va cremar ara fa dos anys. Per sa mare venia de can Garrigot, aquells que tenien el forn de pa de la cantonada i que ara venen antenes parabòliques i telèfons mòbils. Ja podeu suposar que era l'orgull de la seua família, un minyó que ni podia cordar-se les sabates tot sol ni era capaç de multiplicar sis per set sense tenir migranyes... Tothom sabia que si no hagués estat coronat mai no hauria reeixit en res i no parlem de casar-se... Però se n'havia sortit. I era un goig veure'l passejar de bracet amb la seua dona, aquella actriu de Califòrnia que li va caure dins el jaç més de pressa que el llamp damunt de l'excursionista esgarriat.

Ja feia un decenni que en Benvolgut era el nostre monarca quan varen arribar notícies pitjors que l'anunci de la grip del pollastre i del refredat del gripau. Els del barri de la Romeguera volien canviar de rei... Braolaven esmaperduts que en Benvolgut era un beneit que feia massa migdiadetes i passava massa tardes jugant a pòquer i a botxes amb el seu ministre de Vici i Luxúria. Volien reemplaçar-lo pel nét de l'antic batlle, en Benaurat, un pallago lleganyós amb un cervell de pioc, un barbamec rabiüt, mal educat, malparlat i malaltís, al·lèrgic al pol·len de til·ler i de dàlia... El xivarri però no va durar gaire, al capdavant tothom intuïa que sense en Benvolgut aviat s'hauria acabat el cuscús gratuït. El magne rei, doncs, va tornar als seus clucs homèrics i als maldecaps provocats per aquell nas de patata que tant li feia vergonya. No volia que l'hi escurcessin però, ja que a l'hora foscant la seua aimada d'ultramar li solia xiuxiuejar amb veu xamosa que no hi havia encant més formós en tota la seua reial persona.